

ת"ד 7164/11/22 - מדינת ישראל נגד נועה זינגר,

בית משפט השלום לתעבורה בצפת

ת"ד 7164-11-22 מדינת ישראל נ' זינגר
תיק חיצוני: 238827.2022

לפני המאשימה נגד נאשמים	כבוד השופט יוסף יעקבי	מדינת ישראל
		נועה זינגר, ע"י ב"כ עו"ד ירון שומרון

גזר דין

ביום 27.5.24 הודתה הנאשמת בפניי בעובדותיו של כתב האישום.

על פי העובדות בהן הודתה הנאשמת, היא נהגה ביום 17.5.22, בסמוך לשעה 27:16 (כנראה הכוונה הייתה לשעה 16:27), ברכב פרטי תוצרת ניסאן מכיוון כללי כרם בן זמרה והתקרבה אל צומת פארק עין זיתים, כשבכוונתה לפנות שמאלה.

עוד עולה, כי הנאשמת החלה בפנייה שמאלה מבלי שנתנה תשומת לב מספקת לדרך ומבלי שנתנה זכות קדימה לרכב המעורב שהגיע ממולה, ואשר היה נהוג על ידי מר אלכסנדר קריחל.

כתוצאה מכך, נגרמה תאונת דרכים כשכלי הרכב התנגשו.

כתוצאה מהתאונה נגרמה לנוסעת ברכב הנאשמת חבלה של ממש בדמות שבר בחוליה C2, ולנוסעת נוספת ברכב נגרמו חבלות של ממש בדמות שני חתכים ושבר בעצמות האף עם תזוזה קלה. בנוסף, נגרמו פגיעות גוף גם לנאשמת וגם לנוסעת ברכב המעורב. עוד ניזוקו כלי הרכב המעורבים.

בדין בלתי פורמלי שהתקיים לאחר הודאת הנאשמת, הערתי בפני ב"כ המאשימה כי לדעתי לא היה מקום לייחס לנאשמת במקרה זה, עבירת נהיגה בקלות ראש, לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה, ודי היה בנסיבות המתוארות בכתב האישום לייחס לנאשמת עבירה לפי תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה (חוסר זהירות), שכן תיאור התאונה יכול להתאים גם לחוסר תשומת לב בפנייה שמאלה, ואין מדובר אפילו באי ציות לתמרור. עוד הערתי כי קיימת הוראה חוקית ספציפית לפי תקנה 41 לתקנות התעבורה העוסקת בפנייה ימינה או שמאלה שלא בבטחה (לעניין זה, ראה גם הנחיות ראש חטיבת תביעות מס' 01.01.04 מיום 22.11.21).

ואולם, למרות האמור לעיל, החלטתי שלא להתעמק בהכרעת הדין בשאלה זו במקרה מיוחד זה, והרשעתי את הנאשמת בנהיגה רשלנית שכן ממילא נוכח אחריותה של הנאשמת לתאונה והחבלות שנגרמו בה, נכנסת הנאשמת בגדרי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה אשר קובע עונש מינימום של 3 חודשי פסילה, ולאחר ששמעתי את כלל טיעוני הצדדים לעונש, והתוצאה אליה הגעתי, לא מצאתי מקום לדון בשאלת סעיפי העבירה בהם ראוי להרשיע את הנאשמת.

ואולם, לשיטתי, יש להתנהגות הנאשמת שגרמה לתאונה, כפי שהיא מתוארת בכתב האישום (פנייה שמאלה מבלי לתת תשומת לב מספקת לדרך) כדי להשליך על העונש הראוי לה בנסיבות תיק זה. לשיטתי, תיאור התאונה בכתב האישום מגלם סטייה קלה מנורמת ההתנהגות המצופה מנהג בדרך.

לטענת המאשימה, יש להחמיר עם הנאשמת בשל תוצאות התאונה. לצורך נימוקי טיעוניה, ביקשה ב"כ המאשימה להגיש את התיעוד הרפואי ואת תמונות הרכבים מזירת התאונה, וזאת לשיטתה משום שיש בראיות אלו כדי "ללמד על נהיגתה של הנאשמת".

בעוד שהחומר הרפואי שהוגש לי תומך באמור בעובדות כתב האישום, וממנו נלמד כי אכן נגרמו חבלות של ממש הן לנוסעת ברכב הנאשמת והן לנוסעת ברכב השני, עדיין ניתן לומר כי אין בחומר הרפואי שהוצג לעיוני כדי ללמד על חומרה יתרה, שכן בשני המקרים לא נדרשה התערבות כירורגית והטיפול שניתן היה שמרני.

לפיכך, ומבלי להפחית בחבלות שנגרמו לנוסעות ברכבה של הנאשמת, הרי שמדובר בחבלות של ממש המצויות ברף הנמוך, כפי שנקבע בפסיקה.

באשר לתמונות הרכבים שהוגשו לעיוני, לא ראיתי מקום ליתן להן משקל בגזר הדין ממספר טעמים כפי שיפורט להלן:

הראשון, הנזקים בכלי הרכב ומנגנון התרחשותם, לא פורטו בכתב האישום שבו הודתה הנאשמת בפניי;

השני, לא נטען בפני כי הנאשמת נהגה ללא שהיא אוחזת בביטוח המכסה את הנזק, ועל כן אין משמעות לנזק זה בפן הפלילי;

השלישי וחשוב מכל, אין בנזקים הנלמדים בתמונות כדי ללמד כרמיזת המאשימה על סטנדרט ההתנהגות שהופר.

בבואי לגזור את העונש נתתי דעתי לערך החברתי המוגן, והוא שמירה על בריאותם ושלמות גופם של משתמשי הדרך, ערך אשר נלקח בחשבון על ידי המחוקק בקביעת עונש המינימום בגין העבירות בהן הורשעה הנאשמת.

לעניין ענישת המינימום ראוי לציין כי יש הסוברים, כי כאשר קבע המחוקק עונש מינימום לצד העבירה - הוא קבע את הרף התחתון של מתחם העונש ההולם לעבירה. לעומתם, יש כאלה הרואים בעונש המינימום, כעונש שעל בית המשפט ליתן לו משקל רב בתוצאה הסופית אליה הוא מגיע בקביעת העונש ההולם ולא כזה הקובע את המתחם (וראה דיון

נרחב בסוגיה זו בפסק דינו של כב' השופט מ' דאוד בתיק עפ"ת (חי') 4995-04-20 **קולר נ' מדינת ישראל** (לא פורסם)).

לגישתי, כל הרשעה בגרימת תאונת דרכים שבה נחבל אדם מחייבת עונש שמתחיל בפסילת רישיון נהיגה והכולל גם קנס, ועונש פסילה שכזה יכול שיהיה כולו על תנאי, בהתאם להוראות סעיף 36(א) סיפא לפקודת התעבורה.

עם זאת, בעבירות שלצידן קבע המחוקק עונש מינימום, מחויב בית המשפט בהטלת עונש זה בהתאם להוראות סעיף 36(ב) לפקודת התעבורה, אלא שלפי הוראות סעיף 38 לאותה פקודה, מותר לו לבית המשפט לסטות מפסילת המינימום בנסיבות מיוחדות שיירשמו.

לאור ענישה הנוהגת במקרים דומים, אני סבור כי בתאונות דרכים שבהן נפגע אדם חבלה של ממש, ברף הנמוך, על מתחם עונש הפסילה לנוע בין פסילה על תנאי לבין פסילה בפועל למשך 6 חודשים ובצירוף קנס כספי. בתוך המתחם מצדיקים פגיעות הגוף שנגרמו, הטלת עונש פסילת מינימום של 3 חודשים (בדרך כלל) ואולם, כאשר הבאתי בחשבון הן את הסטייה הקלה של הנאשמת מסטנדרט ההתנהגות (כאשר מדובר בפניה שמאלה ללא תמרור), את עברה הנקי של הנאשמת למרות ותק נהיגתה, את חלוף הזמן מאז קרות התאונה (למעלה משנתיים), את העובדה שהנאשמת בעצמה נחבלה ומצויה כעת בחודשי הריון מתקדמים, כמו גם את המצב שבו שרויה המדינה בעת הזו ומקום מגוריה של הנאשמת (העיר צפת), החלטתי כי מקרה זה מצדיק סטייה בעונש המינימום הקבוע בחוק ויש להטיל על הנאשמת פסילה לתקופה קצרה מתקופת המינימום.

סוף דבר

לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

פסילה מלהחזיק או מלקבל רישיון נהיגה לתקופה של 60 ימים.

הנאשמת תפקיד רישיונה לא יאוחר מיום 24.10.24 שעה 12:00 .

מובהר לנאשמת כי החל מהמועד האמור היא תהיה פסולה מלנהוג, אך מרוץ תקופת הפסילה יתחיל רק עם הפקדת רישיון הנהיגה שלה במזכירות בית משפט זה או בכל בית משפט אחר.

4 חודשי פסילה על תנאי, והתנאי הוא שהנאשמת לא תורשע בגרימת תאונת דרכים שבה נחבל אדם חבלה של ממש וזאת ב - 3 השנים הקרובות.

2 חודשי פסילה על תנאי, והתנאי הוא כי הנאשמת לא תעבור על עבירה מן העבירות המנויות בתוספת הראשונה או השניה לפקודת התעבורה, בתוך שנתיים.

עמוד 3

קנס בסך 1000 ₪; הקנס ישולם תוך 90 יום מהיום.

ניתן יהיה לשלם את הקנס כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

- **בכרטיס אשראי** - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il
- **מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000**
- **במזומן בכל סניף של בנק הדואר** - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי בנצרת.

ניתן היום, כ"ו אייר תשפ"ד, 03 יוני 2024, בהעדר הצדדים.